

STOPA

ČASOPIS ČS. SKAUTŮ A SKAUTEK V EXILU

číslo 3

U.S.A.

JARO 1959

DONATELLO : SV. JIRÍ

© FOREST LAWN MEMORIAL-PARK ASSOCIATION

»... A DOKUD SLUNCE S NEBE NESERVALI,

MY NA BOJIŠTI PRVNÍM JARA VANEM

JAK PODUPANÁ TRÁVA

ZNOVU VSTANEM! <<

KOLIK NÁS TU VLASTNĚ JE ?

Jen sám Bůh ví - !

Záznamy dokazují, že před deseti lety prošlo našimi jednotkami v uprchlických táborech všeho všudy na tisíc členů a členek. Co se s nimi se všemi jen stalo ?! Vyemigrováním do nových vlastí se naše vzájemná spojení bohužel potrhala a teď je hledíme nemáavě navazovat.

A je to jako skládání kaménků pestré mosaiky. Jde to jen pomalu, zatím se však zdá - že jistě. Do konce tohoto roku jich chceme najít prvních sto ! ovšem, nejedná se nám o pouhý počet. Zvláště dnes se nám jedná více o kvalitu než o kvantitu - více než kdy jindy. Jen ta nám může pomoci navázat tam, kde jsme kdysi přestali - - -

A kolik je ostatních ?

Bratrské exilové organizace vykazují za rok 1958 tento zaokrouhlený stav (pouze skautů): Maďarsko - 5000; Litva - 1800; Estonsko - 1500; Lotyšsko - 900; Rusko - 500. Poláků prý je dvakrát tolik, co těchto všech dohromady! A pak jsou tu Arméni, Číňané, Ukrajinci a asi ještě jiní, o nichž se dosud mnoho neví. Většina těchto organizací vydává svůj vlastní časopis - a některé i dva až tři. Čísla sama často nevyjadřují pravý stav věcí, je však zřejmé, že zde nepochybně zrcadlí vlastní skautský život a vyvíjenou činnost.

Byl jsi někdy v pustině v době sucha? Vše suché, spálené, vyprahlé, šedé, hnědé, úmorné - téměř ani známky života. A staneš na stejném místě po době dešťů a jsi jako v Jiříkově vidění: jako by kdosi kouzelným proutkem mávnul - vše tane v zeleni a život hýří okouzujícími barvami... A máš za to, že by i pometlo vypučelo, kdybys je zasadil. A víš, proč to je; to ta malá, nenápadná semínka vězela v zemi a čekala na příznivé podmínky, aby vzklíčila a vyhnala do výše - - -

Doufejme, že tak nějak je to i s námi ! Ilek.

/ K OBÁLCE: /

ŽÁDNÝ MIMOBIBLICKÝ KŘESŤANSKÝ HRDINA NEBYL VÍCE MILOVÁN NEŽ SV. JIŘÍ A NEUSLAVNĚJŠÍ Z MNOHÝCH MALEB A SOCH TOHOTO STATEČNÉHO RYTÍŘE JE MRAMOROVÉ SOCHAŘSKÉ DÍLO SLAVNÉHO ITALSKÉHO MISTRA DONATELLA.

POHLED NA VZNEŠENOU POSTAVU ZE SNĚHOBÍLÉHO CARRARSKÉHO MRAMORU, ORÁMOVANOU PROTI KRVAVÉ ČERVENÉMU MRAMOROVÉMU POZADÍ, JE NEZAPOMENUTELNÝ. ČISTĚ BÍLÝ MRAMOR NÁM PŘIPOMÍNÁ ČISTOTU A CTNOST SV. JIŘÍHO A JEHO VZRUŠUJÍCÍ ŽIVOT, TAK JAK JE OSVĚTLEN NÁSLEDUJÍCÍ POUČKOU.

KDYŽ SE DÍVÁME NA STATEČNÝ A ODHODLANÝ OBLIČEJ SV. JIŘÍHO, VIDÍME ODVAHU A NIKDY SE NEMĚNÍCÍ VÍRU, KTERÁ HO INSPIROVALA, ABY VŽDY ŽIL PRO DRUHÉ.

AČ JEHO LEVÁ RUKA SPOČÍVÁ LEHCE NA ŠTÍTĚ, PRSTY PRAVÉ RUKY JSOU SEVŘENY, PŘIPRAVENY UCHOPIT MEČ V BOJI PROTI ZLU, KDEKLIV JE NAJDE.

Svatý Jiří a drak.

Dávno, velmi dávno, žil v jedné zemi daleko za mořem mladý jinoch, kterého nyní známe pod jménem sv. Jiří.

Byl to statečný hoch a jeho otec a matka ho vychovali v křesťanské víře, učíce ho žít tak, jak by ho učil žít Kristus. Vyrůstal ve vědomí, že se z něho jednoho dne stane rytíř, šlechtický k chudým a slabým a bráncí všechny ty, kdo se nemohou postarat sami o sebe.

Když se ze sv. Jiřího stal mladý muž, dostal ušlechtilého koně, těžké brnění a velkolepý meč. Takto vyzbrojen vyrazil do světa, aby bojoval se všemi silami zla.

Jeho cesty ho zavedly do jedné krásné země v Malé Asii. A jak tak jel hlubokým lesem, narazil pojednou na jednu velice krásnou dívku. Byla to nejkrásnější dívka kterou kdy viděl a byla oblečena v bohaté, splývavé šaty. Naříkala však, jako by jí mělo samo srdce puknout.

Sv. Jiří pobídl svého koně kupředu.

"Řekni mi", ptal se, "proč tolik pláčeš?"

Ona vzhledla a propukla ve velké vzdychání, prosíc: "Prosím-jděte pryč, pane, nebo zemře te se mnou."

Avšak sv. Jiří naléhal: "Neboj se! Pověz mi proč musíš zemřít."

Pak mu pověděla svůj smutný příběh.

Blízko, v jednom bahnitém a temném jezeře, žil hrozný drak. Toto obávané stvoření ničilo její zemi po 24 roků a plnilo vše co vidělo. Byly proti němu poslány velké armády, nikdy však ho nebyly schopny zabít. Kůže obludy byla tvrdší než bronz a její páchnoucí, ohnivý dech zabil všechno ve svém dosahu. Po léta krmili lidé draka dvěma ovci denně, aby ho udrželi od zničení města. Když však byly všechny ovce snědny, byli nuceni tahat los, kdo se má stát obldu potravou. Každý den někdo vyšel, aby byl sněden hrozným netvorem, tak aby nenapadl město.

Krásná dívka řekla sv. Jiřímu, že její osud byl rozhodnut losem předešlý týden. A ačkoliiv její otec byl samotný král, nic jí nemohlo zachránit od této hrozné smrti. A tak, oděna ve své nejhezčí šaty, vyšla sama branami města vstříc své smrti.

Jakmile princezna skončila svůj příběh, začala opět vzlykat a nutila sv. Jiřího aby utekl.

"Ne, já Tě neopustím!", zvolal sv. Jiří. "Musím s tímto drakem bojovat. A s pomocí Boží ho zabiji a přivedu Tě zpět ke Tvému otci!"

V tomtož okamžiku se drak s řevem vynořil z hlubin lesa. Sv. Jiří se otočil a naskytl se mu hruzný pohled. Drakovo velké šupinaté tělo se lesklo jako třpytivý bronz. Jeho chromné, ostré drápy trhaly zemi. Sv. Jiří popojel rychle kupředu a vrhl na obludu svůj ostěp. Kopy se však roztráskalo o její šupiny a rozbilo se na třísky. Vzteklý drak učinil výpad a srazil sv. Jiřího i jeho koně k zemi. Chrabří rytíř uchopil rychle svůj meč a začal zápasiti znova. Jakmile bestie otevřela své mocné čelisti, zarazil sv. Jiří svůj meč do její tlamy. Jeho úder byl tak mocný, že drak byl bezmocně přibodnut k zemi. A jak tam ležel, sv. Jiří položil kolem meče princeznin pás. Drak se zvedl a následoval princeznu jako ochoděný pes. A tak všichni čtyři - princezna a obluda, sv. Jiří a jeho kůň - vešli do města.

Lidé začali jásat na pozdrav statečnému mladému cizinci, který překonal draka. Utvořili veliký průvod k paláci, kde král oplakával svoji milovanou dceru. Když král vzhledl a uvědomil si, že jeho dítě bylo v bezpečí, bylo zázračně pozorovat jeho radost!

Sv. Jiří potom vzal svůj meč a uřízl drakovu hlavu. Král nabídl sv. Jiřímu za jeho statečný čin ruku své dcery a polovinu svého království. Avšak sv. Jiří řekl králi a jeho poddaným, že to byl Ježíš Kristus kdo je zachránil, a že on zvléštil nad drakem jenom proto, že bojoval se zlem v Kristově jménu. Naučil je podivuhodnému příběhu o Spasiteli a jak ho uctívat. Po pokřtění krále, jeho dcery a lidu je sv. Jiří nabádal, aby řekli o křesťanské víře ostatním.

Ačkoliv ho prosili aby zůstal, sv. Jiří odpověděl: "Nemohu, protože musím jet dále, abych pomohl ostatním, kteří jsou v nesnázích!"

A je to pro to, že je sv. Jiří stále připomínán a milován v celém křesťanském světě pro svoji statečnost a dobré činy.

/ Přeloženo pro STOPU s laskavým svolením
© FOREST LAWN MEMORIAL-PARK ASSOCIATION./

INDIÁNSKÉ LEGENDY

V létě 1954 jsem namaloval pro letní tábor YMCA ve Vancouveru, zvaný Camp Howdy, čtyři velké nástěnné obrazy pro krytou jídelnu, která byla právě dostavěna a uvnitř upravena. Rozměry obrazů jsou 4 x 8 ft (1,30 x 2,60 m), jsou malovány na masonitu (umělem dřevě) kaseinovými barvami. Obrazy představují legendy Pacifických Indiánů v Britské Kolumbii. Pracoval jsem na nich, čítaje v to i studium legend a přípravu náčrtů, asi dva měsíce, vedle své ostatní práce jako sekretář YMCA.

Indiáni při pacifickém pobřeží byli kulturou rozdílní od kočovných Indiánů na preriích v USA nebo v Kanadě, a také od východních Indiánů, kteří bývali většinou pastevci a zemědělci. Jazyk zde na západě byl naprosto odlišný od východních jazyků a kultura mnohem hlubší. Díky tomu, že sem přišly "Bílé tváře" tak pozdě, hodně se ještě z folkloru zachovalo.

Obraz s canoe představuje pověst o potopě, která tu existovala dávno před příchodem křesťanství a je snad původu jihoamerického, neboť je hodně příbuzností v pověstech, ornamentice i umění zdejších Indiánů a domorodců v Equadoru a Peru, a ku podivu i na Velikonočních Ostrovech v Jižním Pacifiku.

Překlad nápisu pod obrazem zní: Dávno, dávno začalo najednou tolik pršet, že země mizela v moři. Na jezeře Krás v severní zátoce se sešly stíněné kmeny a rozhodly se postavit veliké canoe. Daly do něj nejmladší matku, nejstatečnějšího mladého bojovníka a všechny děti. Pak spustily člun na vodu. Měsíce a týdny byli na moři, až jednoho rána slunce zase vysvitlo a vody začaly opadávat. První pevnina, která se objevila byl Mount Baker, jak my tuto horu nazýváme, kde canoe zakotvilo. (Je zajímavé, že pověst mluví jen o psu, kterého vzali s sebou, a zmiňuje se také o duze na obloze. Nevysvětluje však, proč nastala potopa, ač v jiných pověstech "zloba bohů" nebo Boha se často vyskytuje).

Pověst o potopě

Druhý obraz je místní pověst, a překlad jí vystihuje dostatečně: Před mnoha léty "Veliký Duch Sagalie Tyee" se rozzlobil na závistivého Indiána Shak-Shak, a proměnil ho za trest v morského hada, zvaného Slaný Čuk-Oluk. Indiánský chlapec Tenas Tyee se rozhodl, že zabije draka, protože škodil a zadržil několik lidí kmeně. Aby ho mohl zabít musil čtyři roky plavat ve vodách Burrard Inletu u Vancouveru, aby byl docela čistý a mohl tak najít drakovo srdce a jedním rázem ho zabít. Když byl Slaný Čuk-Oluk zabít, zmizela navždy chamtivost z Indiánských kmenů. (Pobřežní Indiáni zde žili v kmenových svazích, měli sice soukromý majetek, i mnohoženství a otroky, ale podle zvykové tradice, když někdo příliš zbohatl, musil uspořádat "Potlač" a rozdat, co měl. Krádež byla neznámým hříchem a dát tomu kdo potřeboval bylo samozřejmostí).

Třetí obraz znázorňuje pověst o tom, jak byli hoši proměněni v souhvězdí Pleiades, které my nazýváme také někdy "kuřátka" nebo "holubice". Řecké slovo Pleiades a pověst k tomu se vztahující mluví o sestřích.

Překlad nápisu vysvětluje vše : Před mnoha léty nastal v zemi hlad. Nebylo potraviny pro všechny, a starší kmeny se rozhodli, že nedají již jídlo chlapcům. (Je zajímavé, že tito Indiáni věděli ze zkušenosti, že první podléhají nedostatku jídla hoši, pak děvčata, potom muži a naposled ženy. Vpřípadě neodvratných katastrof i dnes se "necháávají zahynout" předně chlapci.) Když se hoši dozvěděli o svém ortelu, začali tančit a bubnovat, vyskakovali výš a výš, až byli nad stromy a dotýkali se oblohy. A tu byli proměněni v souhvězdí Pleiades, které Indiáni na zývají "Hoši".

Čtvrtý obraz vysvětluje či z ná - zornuje pověst o tom, jak vznikly ostrovy podle pobřeží, kterých je na tisíce. Je to jakási pověst podobná jako naše pověst o Babylonské věži.

Za starých časů nebyly ostrovy podle pobřeží, a všechny kmeny žily a lovily pospolu v lesích na pevnině. Stále se však mezi sebou hašterily a válčily. Sagalie Tye, Veliký Duch, se na ně rozlobil a vzal do dlaní kusy země a skal z pobřeží a naházal je do vody. A proto je tolik ostrovů okolo pobřeží, a kmeny žijí na nich odděleni mořem jeden od druhého, aby nemohli mezi sebou válčit.

Pověst o mořském draku

Pověst o souhvězdí Pleiades

Indiánské pověsti Západu jsou bohužel velice málo zachovány a jsou přepisovány lidmi, kteří neměli pravý poměr ke kultuře "divochů". Bud to byli misionáři, kteří viděli v nich jenom zbytek pohanství a nezajímaly se o ně, nebo docela vědomě je chtěli vykořenit a nahradit křesťanskými pověstmi, nebo to byli nevzdělaní lidé, kteří o takové pohádky neměli pochopitelně zájem. Sli hledat kožešiny a zlato. Dnes je málo Indiánů, kteří by ještě něco z toho znali, ačkoliv je to jen osmdesát let, co je pobřeží skutečně obýdleno bělochy. Ztratili svoje zřízení, byli konfinováni v rezervacích, žijí umělým životem a jejich touha je civilizovat se a zapomenout na vlastní kulturu, která je jim stále předhazována jako divoštvi, a stát se rovni bělochům. Ovšem těm, s nimiž přicházejí do styku, a kteří také nemají tradice ani kultury, tím méně náboženství. Jejich kulturou je lednička, slágr na gramofonové desce, a jejich Bůh je v třech božských osobách "dolar, dime a cent".

A tak se snažím zachytit ten mizející svět slovem i štětcem a pocitem člověka, který sám zažil jak zmizel poslední zbytek Valašské kultury lidové v Batově botárně a ve Vsetínských železárnách, zatím co na severu

NOC

V DIVOČINĚ

Výpis z palubního deníku.

Bylo asi hodinu po západu slunce. Šumění lesů a pleskání vln Hobart Lake před stanem nás pomalu ukolébávaly do zdravého spánku uprostřed divočiny severního Ontaria. Už jsme si zvykli na pocit, že jsme zcela opuštěni na tomto konci civilizace. Brunek se těšil na pořádný odpočinek na nově spravené nafukovací matraci, která mu během posledních dnů s tragickou pravdělností splaskla obvykle kolem půlnoci, a já jsem se zadostiučiněním poslouchal hladovou píseň komárů na plátně stanu. Tuto noc se na nás nedostanou, protože jsme večer našli "zlepšenou" mosquito net = síť proti komárům.

Zavírám oči a myslím na těch sedm krásných dní na kení cestou z Temagami řetězem jezer, říček vinoucích se pralesem, na portáze hustým podrostem a na náš včerejší vystup na Maple Mountain s nezapomenutelným rozhledem do modrozelených dalek bez jediné lidské stavby či stužky kouře na míle kolem.

Najednou jsme oba vytrženi z polospánku novým zvukem noci. Těžké kroky a hlasité funění dole u keně, a pak zřetelné cinkání kotlíku u ohniště. Hrabeme se ze spacích pytlů, odhrnujeme síť proti komárům - a v záři baterky stojí asi pět kroků od stanu veliký černý medvěd se svítícíma zelenýma očima. Po několik nekonečných vteřin zůstáváme všichni tři bez pohybu, co si myslí medvěd nevíme, ale v nás je malá dušička. Potom si ale asi chundeláč řekl, že moudřejší ustoupí a odcouval několik kroků za nejbližší pás křovin, odkud ho slyšíme brumlat a bručet, huňnat a pomlaskávat. Mezi tím jsme my obaleni přáteli komáry, kteří se snaží využít situace a vyssát z nás poslední kapku krve. To je ta stinná stránka života v divočině. Následuje válečná porada: naši jedinou "zbraní" je malá sekerka a ač se zvíře nezdá v nepřátelské náladě, nemá z nás příliš velký nájak strach, a jakmile zalezeme zpět do stanu, jistě se vrátí. Není příjemná myšlenka, že nám prošlápne kenu či se nám posadí na stan. A když mluvíme o stanu, právě jsme si ho napustili plný moskytů a na spánek ani pomýšlení

Rozhodujeme se pro zbabělý ústup. Balíme jsk nejrychleji můžeme a odrážíme v rekordním čase. Nakonec, bezpečně a bez komárů uprostřed jezera, se chodíme tomu "dobrodružství" a rozhodujeme se užít trochu nočního putování pro praxi v orientaci. Je citelně chladno, ale jasno, a za zádi šlehají tajuplně nazelenalé plameny severní záře. Nad černým obrysem hor vpravo visí Velký Vůz a na východě pomalu vychází měsíc z tichých lesů.

Našli jsme úzký výtok Willow Island Creek a pádlujeme opatrně s pomalým proudem mělkým korytem mezi porůznu rotroušenými balvanů. Projeli jsme tudy před dvěma dny za denního světla cestou k Maple Mountain, a myslíme na to, jak asi bude vypadat za noci Jezero Mrtvých Stromů. Je to naše jméno pro smutnou krajinu asi dvě míle po jezdu, kde řní z ohromné plochy vody celý labyrint mrtvých kmenů lesů, které byly před léty zatopeny. Konečně se vyplétáme z balvanitých mělcin potoka a na jezeře se stácíme na východ. Scenerie je zde a z hrůzně krásná s bludným světlem na vodě, bílými kostlivci stromů a divokou spleť ostrovů a poloostrovů. Podle kompasu hledáme cestu k severovýchodu do úžin směrem k Lake Lady Evelyn. Najednou se nám zjezily vlasy na hlavě - těsně z a zádi práskl do tiché noci výstřel! Ale podle rozbíhajících se kol na vodě hádáme, že to byla jen bobří hlídka, která plácnutím ocasu na hladinu varovala soukmenovce přede dvěma vetřelci na kení.

Konečně s velkou dávkou štěstí nalézáme cestu do úžiny a ospalost je na vysokém stupni, když přistáváme u malého skalnatého ostrůvku, kde nalézáme ideální tábořiště. Stan stojí v okamžiku a o půl druhé v noci přibývá ke zvukům divočiny něco nápadně podobného chrápání.

Platejs

N á č r t n í k

Na skautských toulkách přírodou potřebuješ mít zápisník, do kterého by sis mohl zapsat svoje pozorování, sem tam i něco nakreslit, a měl v něm vloženy svoje poznámky, snad i mapu.

Takový zápisník, či náčrtník, nejen pomáhá zachovat to co jsi pozoroval a čemu ses naučil, ale nutí tě také k přesnějšimu pozorování, uvažování a často i ocenění krás a záhad přírody a jejího života.

Kreslil jsem od svého nejtětlejšího mládí a vždycky jsem s sebou nosil náčrtník. Učil jsem a dosud učím lidi kreslit. A všichni mi potvrdili, i když se třeba mnoho kreslit nenaučili, že teprve teď vidí mnohem víc, nežli kdypřed tím. Našli mnoho zajímavého, naučili se porovnávat, hledat, pamatovat si, přemýšlet a ocenit přírodu.

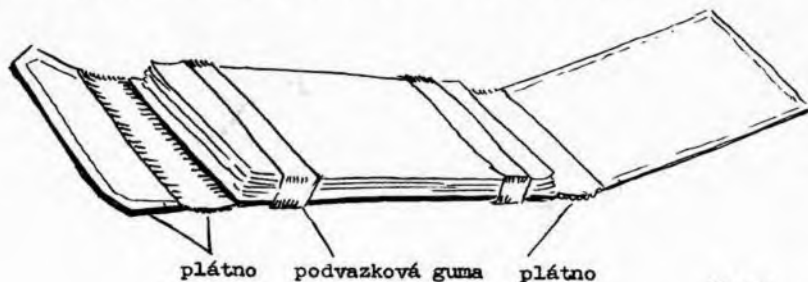
Můžeš si koupit zápisníky nebo náčrtníky tisíců nejrůznějších tvarů. Ale náčrtník jaký skutečně potřebuješ si musíš udělat sám.

Obrázek na této stránce ti ukáže jak. Uřízní si dva obdélníky lepenky rozměrů 15,5 x 21,5 cm (čili 6,1 x 8,5 in) a třetí úzký pruh 15,5 x 6 cm (čili 6,1 x 2,5 in). Spoj je silným plátnem, podle obrázku, nebo použij alespon plát na na podlepení hřbetů(dvou). Vnitřní stranu náčrtníku polep bílým, nebo světlým balicím papírem. K lepení použij nejlépe škrobu, nebo jakéhokoliv jiného lepidla na papír.

Přes střední desku navlékni dva kroužky podvazkové gumy. Nepoužívej úzkých gumových pásků, protože jsou příliš hladké a posunují se, takže papír nedrží. Podvazková guma je drsná, přidržuje papír lépe, a musí být nejméně 1,5cm (3/4 in) široká.

Do náčrtníku vložíš papír nařezaný na stejnou velikost, jako jsou lepenkové desky, přesněji řečeno o 0,5 cm menší, tedy 15 x 21 cm (5,9 x 8,2 in). Na kreslení je nejlepší drsný, dosti silný papír pro psací stroj, můžeš si však také vložit do náčrtníku tenký pausovací kopírovací papír, zvaný také detailový (tracing paper), několik listů čtverečkováného papíru na kreslení map, přírodní papír jakéhokoliv tónu, papír na poznámky a cokoliv jiného. Všechny papíry musí však mít s t e j n o u v e l i k o s t. Gumové pásky přidržují papír když kreslíš, a když jsi skončil, zasuneš kresbu pod papír a převlékneš opět gumičku. Papíry se nemohou posunovat a proto se kresby nerozmazávají a j í, jak se to děje v každém jiném zápisníku, nebo náčrtníku, který má spojený hřbet. Když náčrtník zavřeš, zasuneš prostě úzký proužek desek pod gumičku a nic se ti z něho nestratí.

Tužky měj dvě, H nebo HB na psaní a 2B až 3B na kreslení. Dobrá na kreslení je také černá pastelka, která se tak nerozmazává. I tužky můžeš zasunout do náčrtníku podél hřbetu, kup si však chránítka na špičky.

plátno podvazková guma plátno

Velen

PRESIDENT OSVOBODITEL

TOMÁŠ GARRIGUE MASARYK SE NARODIL 7. BŘEZNA 1850 V HODONÍNĚ JAKO SYNEK KOČÍHO. VYUČIL SE KOVÁŘEM, POTOM SE VŠAK DAL NA STUDIE A ODEŠEL NA VYSOKOU ŠKOLU DO VÍDNĚ, KDE V R. 1876 NABYL DOKTORÁTU FILOSOFIE. OD R. 1882 - 1911 PŮSOBIL BLAHDĚRNĚ JAKO UNIVERSITNÍ PROFESOR NA ČESKÉ UNIVERSITĚ PRAŽSKÉ.

PO CELÝ ŽIVOT PRACOVAL PRO SVŮJ NÁROD, KTERÝ POLITICKY I MRÁVNĚ VYCHOVÁVAL A VEDL. KDYŽ V R. 1914 VYPUKLA PRVNÍ SVĚTOVÁ VÁLKA, VYDAL SE MASARYK - TĚBAS 64-LETÝ - DO CIZINY, CESTOVAL, SHÁŇEL PENÍZE A NEÚNAVNĚ PŘESVĚDČOVAL UČENCE A STÁTNÍKY VŠECH KULTURNÍCH NÁRODŮ SVĚTA, ŽE SI ČESKOSLOVENSKÝ NÁROD PLNĚ ZASLUŽIL SVOBODY A NEZÁVISLOSTI.

JEHO ÚSILÍ, PODPOROVANÉ STATEČNOSTÍ LEGIONÁŘŮ (KTERÉ MASARYK V DOBĚ RUSKÉ OBČANSKÉ VÁLKY ORGANISOVAL), BYLO KORUNOVÁNO ÚSPĚCHEM: ZA POMOCI A PĚDPORY FRANCIE, ANGLIE A JMENOVITĚ PRESIDENTA SPOJENÝCH STÁTŮ WOODROW-A WILSON-A BYLA KONEČNĚ VYHLÁŠENA NAŠE STÁTNÍ SAMOSTATNOST A TAK DNE 28. ŘÍJNA 1918 VZNIKLA ČESKOSLOVENSKÁ REPUBLIKA A MASARYK SE STAL JEJÍM PRVNÍM PRESIDENTEM.

OVLÁDAL 7 JAZYKŮ A NAPSAL ŘADU VÝZNAMNÝCH KNIH. PŘEVEDL ROZSÁHLÉ POZEMKOVÉ REFORMY A URČIL STATUS UNIVERSIT A POMĚR CÍRKVE KE STÁTU. BYL ZNOVU ZVOLEN V LETECH 1920, 1927 A 1934. SVĚHO ÚRADU SE POSLÉZÉ VZDAL PRO POKROČILÉ STÁŘÍ V R. 1935.

TAKÉ SI ZÍSKAL VELKÉ ZÁSLUHY O VZNIK A ROZVOJ ČESKOSLOVENSKÉHO SKAUTINGU. NA JEHO UPOZORNĚNÍ JEL PROF. A. B. SVOJSÍK STUDOVAT SKAUTINGU DO ANGLIE, A KDYŽ BYL ZALOŽEN SVAZ JUNÁKŮ-SKAUTŮ REPUBLIKY ČESKOSLOVENSKÉ, VĚNOVAL MU PRESIDENT MASARYK PRÁPOR A STÁL V JEHO ČELE JAKO ČESTNÝ PROTEKTOR AŽ DO SVĚ SMRTI V ZÁŘÍ 1937.

V nové serii poštovních známek zvané "Přeborníci svobody" ("Champions of Liberty") chtějí Spojené Státy vzdát hold těm velikým mužům - bez rozdílu rasy a národnosti -, kteří měli na srdci jeden společný zájem: svobodu člověka. Až dosud byli takto poctěni: Lajos Kossuth, José de San Martín a Bolívar Simon.

T.G.M. - vpravdě státník a politik (ne politikář!), filosof a sociolog, bojoval celý svůj život za pravdu a lidská práva. Byl to paragon demokratického vůdce národa, humanista, zanicený zároveň však umírněný liberál a obhájce lidských svobod. Ne-sporné si plně zasloužil, aby byl také poctěn americkou známkou. Souhlasíš-li, napiš - j e s - t ě d n e s ! - třeba jen jednou větou ("Please give TGM the honor of appearing on a US stamp, a honor he so much deserves as the defender of human rights and freedom.") na adresu:

Mr. L. Rohe Walter - Assistant Postmaster General Office of Postmaster General
c/o Stamp Advisory Committee Washington - D.C. - U.S.A.

MEZINÁRODNÍ SDRUŽENÍ BÝVALÝCH SKAUTŮ A SKAUTEK

Provisorní stanovy Mezinárodního Sdružení byly přijaty na zahajovacím shromáždění v říjnu 1953 v Lucernu ve Švýcarsku. Zakládajícími člgy Sdružení byly země: Rakousko, Belgie, Costa Rica, Dánsko, Finsko, Francie, Velká Británie, Řecko, Island, Itálie, Lichtenstein, Lucembursko, Nizozemsko, Norsko, Pakistan, Portugalsko, Švédsko a Švýcarsko.

Členství je otevřeno všem rádně ustaveným národním organizacím oldskautů a oldskatek - za souhlasu příslušného národního svazu. Na schůzi rady v srpnu 1957 v Sutton-Coldfield-u (Anglie) bylo dohodnuto vytvořit t. zv. Ústřední pobočku pro exilové zájemce.

Všeobecné shromáždění se koná nejméně každé 4 roky a je složeno ze 4 delegátů každé členské země. Každý z nich má jeden hlas. Na každém tomto shromáždění je volena 12-členná rada. Mezinárodní Skautský Výbor a Světový Výbor Skatek může pak jmenovat dalšího člena a člena této rady, která ustanoví svého předsedu a místopředsedu.

2. shromáždění se konalo v srpnu 1955 v Holandsku. 3. shromáždění se bude konat 12. - 13. srpna letos v Blois (Loir et Cher) ve Francii. Bude mu předcházet společný tábor 7. - 10. srpna. Na tomto shromáždění má být také kooptován jeden člen rady. Podalí jsme návrh, aby jím byl br. Velen, který byl svého času rovněž členem Mezinárodní Skautské Kanceláře.

Mezinárodní Sdružení vlastně vzniklo z přímého popudu plukovníka J. S. Wilsona, bývalého ředitele Mezinárodní Skautské Kanceláře, který byl také jmenován mimořádným, doživotním členem rady a jejím čestným padrem.

Následují úryvky z jeho řeči, kterou pronesl na ustavujícím shromáždění v roce 1953:

...Bylo řečeno, že lze v dnešním světě vidět dvě protichůdná nebezpečí: jedno - úzkoprsý pohled, který nemůže vidět za hranice svého malého, omezeného kruhu; druhé - oddanost světovému ideálu, avšak v tak ohromném měřítku, že její výsledky jsou matné a theoretické, místo aby byly konkrétní a praktické. A je to to druhé nebezpečí, které převládá...

Člověk cítí pevnější půdu pod nohama, když se vážně zajímá o nějaké světové hnutí v měřítku rodinném, kde je jednota jasnější a mravní příbuznost výraznější. Skauting - ve své vzájemně se doplňující formě mužské a ženské - je takovým hnutím. Toto můžeme pokládat za skutečnost. Poskytuje představu lidské rodiny ve srozumitelných pojmech. Skautky a skauti mají společné ceněné dědictví ve Slibu a v Zákoně... Nebude snad těžké přeložit tuto myšlenku do pojmů Mezinárodního Sdružení...

Od Sdružení se žádá, aby zaujalo velmi rozhodný a kladný postoj proti všem negativním vlivům a silám, jež dnes ve světě působí. Takové stanovisko nám dává bezpečnou základnu, z níž můžeme začít působit. Jsou nesnáze a nebezpečí, kterých jsme si všichni vědomi - zneklidlost, nekázeň, sobeckost, úplatné praktiky a zkažené mravy. Skautský způsob, a nejlepší způsob, je stavět na opačných kvalitách, zbudovat hráze, o něž se nežádoucí elementy nakonec rozbijí. Člověk nemůže stát stranou a čekat jak to dopadne; v tom je mravní zbabělost.

Kdyby všichni skauti a skautky poskytli tu či onu podporu, aby povzbudili dobré skautování ve svém okolí a na svých cestách, učiní tím n e c o. Je však nutné učinit víc. Bývalí skauti a skautky musí - ve světle Slibu, který na sebe vzali, a který se sebe nemohou lenivě seřádat jako dětinský - ukázat, že jsou ukázněni ve svém vlastním životě. Silou příkladu mohou mít tak větší vliv na ostatní kolem sebe než mnohým jiným způsobem. Jestliže pro ně něco znamená náboženství, musí být vidno a známo, že dbají jeho praktik. Jsou a budou posuzováni podle toho jak žijí a tak musí být úzkostliví ve svém jednání se všemi možnými lidmi. Společná pomoc a nesobekost nestačí. Musí ukázat nesobekost ve svých domovech, ve své práci a v okolí. To je těžší - ...

Jestliže se má svět navrátit ke cti a k pravdě, musí mu být ukázána cesta oněmi lidmi - jakkoliv skromně jsou jejich podmínky -, kteří jsou mravní a duchovně způsobili aby vedli. Vidíme ukázkou během svého života, jak může být život celého národa usměrněn k dobru nebo ke zlu malou, rozhodnou menšinou.

Je tato výzva pro nás příliš velká, abychom se jí pokusili přimout? Nevěřím že je.

Skautský humor

(V minulém čísle navrhl br. Fretka "vodní" rubriku jako místo pro "malé jiskry denního života".
Voda, o níž je dnes řeč, je voda prachobyčejná, mokrá na omak i osmak, za krk i do bot tekoucí, studená, protivná, čistá je-li vrchní - kalná je-li spodní, vždy víc měkká než tvrdá, i tak však záudná a potměšilá jen což!)

VEKA:

TEČE VODA, TEČE.

Tu pěknou píseň znáte všichni, snad i s tím skautským doplňkem:

Teče voda, teče - do mojego stanu,
jak já ji odtamtud - jenom ven dostanu?

Ríká se sice, že prý tá voda také patří do táborového programu, ale obvykle až dodatečně a jen před těmi, kteří narůkají. Jinak se nadává více méně bohapustě, jako že ten dešť mohl sebrat čert, a pod.

Dokud nepráí, nčrckne vám nikdo: "Mělo by pršet, ať máme doplněný program!", jistě spíše u-slyšíte: "Ještě dobře, že nám počasí tak přešlo!"

Když ale jednou začne, tak je z toho hned "program!"

Probereme si důkladně, jak je to s tou vodou ve staně; bývá dvojí: a) vrchní, b) spodní.

a) Vrchní voda ve stanu má obvykle svůj původ ve větším stáří stanové plachty (na př. stan, pod nímž spal Napoleon před bitvou u Slavkova), někdy ale také v šetrnosti obyvatelů (malá díra se zalepuje voskem - a při tom omylem prohoří díra jak dlan, kterou "prosakuje" voda).

Je neštěstím, nevíme-li o této vlastnosti plachty a zjistíme to až v noci, když nás vzbudí příjemné kapání vody na tvář. Zjistíme při tom obvykle také, že pokrývku na nohou máme již promočenou, někdy je již mokrá celá. Zdá se, že jen na slušnosti naší stanové plachty, jak mnohá vody je ochotna propustit. Přejde-li to zároveň s bouřkou a větrem, který vám chce plachtu odtrhnout a nechat vás přímo na dešti, uvědomíte si pravdivost příslovi, že lepší aspoň něco, nežli vůbec nic.

Druhý den po takové noci, nepráí-li totiž ještě, následuje horlivé mazání plachty voskem, někdy i sadlem a jinými impregnačními prostředky, které vesměs pronokání velmi poslouží (zjistí se při nejbližším dešti, kdy nutno hledat útulek v kamarádově stanu). Současně je z toho stížnost k "načalstvu", které vám počne vyprávět známou pohádku o dešti v programu (poněvadž on má dobrý stan a nepráí do něho). Uvěříte a stanete se tím důležitými členy tábora, poněvadž na vaší kůži je plněn táborový program (k čemuž přispíváte svou rýnou).

b) Voda spodní může býti několikeroho původu. Obvykle to bývá jen příval, který vám zaplaví stan, příp. odplaví všechno, co jste proti všem předpisům nechali ležet na zemi (kalhoty, boty, kartáč, šátek, kniha a pod.). Po prvním takovém vyplavení vykope se kolem stanu stružka 5 - 40 cm hluboká, která pro příště všem takovým atrakcím zabrání.

To však jen tehdy, nejsou-li podmínky pro trvalejší spodní vody, t. zv. šťavnatý terén, kterému se nejlépe daří na jílovité půdě. V tom případě vám nepomůže ani stružka 1 metr hluboká, Terén je nasáklý vodou, která vám pod nohama mile šplíhá. Vlhne vám od ní slavník, pokrývka a boty počnou zahnívat. Zkrátka - o zábavu je postaráno, zvláště, máte-li k tomu vhodné počasí a prái nerušená aspoň 14 dní jako letoš.

Zkoušíte odpomoci písekem - nepomáhá, jehličím - pomůže jen na jeden den, pak musíte přinést nově. Taková voda je totiž velmi přizpůsobivá a stoupne podle toho, kolik si tam toho nasypete. Za týden tam máte nastláno asi na půl metru, ale vodu pořád. Tak si řeknete, že je to houby platno, všechno zase vyhážete a hele: hrad je té vody méně.

Zkusíte to jinak: počnete se zakopávat. Nejdříve vyřepete drn, potom pomalu počnete odhazovat hlínu. Zdá se vám, že vaše podnikání má úspěch - stav vody klesá. Než večer ulehnete, zálibně se díváte na téměř suchou půdu ve staně a těšíte se: To se mi to podařilo!

V noci vás přijdou budit na hličku - čile vyskočíte, ale... Ouha! Ve stanu je bezvadně jezero, jen lodku a můžete jezdit! Jste-li přátel přírody, můžete i pěstovat lokdný nebo si zřídít chov ryb. To už závisí na vaší podnikavosti.

Ráno však raději drn přinesete nazpět a šlapete dále po šťavnatém terénu, se smutným povzdechem, že to asi skončí malárií.

Jo, ono se říká: slunce, voda, vzduch! Ale když ono někdy je toho slunce trochu málo a té vody až tuze moc!

/ SKAUT-JUNÁK 1935/

Zaslám vám pozdrav z Toronta a díky za vaši korespondenci a zprávu o znovuvzkříšení STOPY. Po poradě ... jsme se rozhodli předat vám \$ 20, které pozůstávají z členských příspěvků ..., jakož i částečně z příspěvků zaslanych v posledních dnech STOPY, vydávané před několika lety v Torontě, též před jejím zánikem. Doufáme, že tato částka - společně s jinými příspěvky - vám dá možnost realizovatí vaše plány na vydávání STOPY.

Naftalín - KANADA.

Draží bratři !

Ani nevíte, jak veliká byla moje radost, když jsem četl váš milý a bratrský dopis... Po tolika letech konečně zase zpráva!

Osud nás roztrousil po celém světě, avšak bratrská pouta skautská nic neroztrhají, ani válka ani národnostní nesnášenlivost nebo politické nesváry. Jsem opravdu šťasten, že tomu tak jest.

... To jest onen pravý skautský duch, který vanul u nás doma.

Váš věrný

Dalay Lama - NĚMECKO.

Čápu, že práce je obtížnější, když bratři neodepíší; jsem však jist, že jim rozumíte - vždyť mnozí prošli těžkým časem a ztratili víru v člověka - dostali se do docela nového prostředí, odlišného než v jakém žili dříve - trvá to dlouho, než se člověk přizpůsobí...

Byl jsem mile překvapen časopisem, děkuji vám srdečně. STOPA se mi velmi líbí a doufám, že nám najde mnoho našich chlapců. Článek Ilka snad promluví k srdcím bratří a přivede je na naši, československou stopu.

(Bývalý rover ze Šanghaje.)

Byla jsem mile překvapena zástkou oběžníku STOPY s dotazníkem osobních dat...

Mohu-li být na dálku nějak nápomocna v práci kterou rozvíjíte, jsem " vždy připravena".

Aja - URUGUAY

Zas po dlouhé době jste se ozvali. Myslel jsem, že jste se odmlčeli...

Je zde hodně našich bratří... Napišete-li, vždy odpovím. Buď připraven !

P.S.: Ztratil jsem na Tasmanii svůj kovový slibový odznak.

Bylo by možné ho nahradit?

Hurikán - AUSTRALIE

Přeji vám mnoho zdaru do vašeho podniku a doufám, že nás všechny najdete.

Z redakce -

Tuleň - ŠVÉDSKO

* Omlouváme se čtenářům za opožděné vydání posledního čísla, které vzniklo jednak určitou svéhlavostí kanadské pošty, jednak tím, že si tiskárský šotek zle zařadil. - Bylo dohodnuto, že STOPA bude nadále vycházet vždy počátkem každého ročního období raději než jeho koncem, jak tomu bylo dosud. Letní číslo vyjde tedy dříve a podzimní pak již včas.

* Pro úsporu místa budeme uvádět oznámení zpravidla jen jednou. Doporučuje se tedy stará čísla uschovávat.

STOPA - časopis československých skautů a skautek v o-
Redakční kroužek: "U.S.A. & Kanada". 36 xllu.

STOPA
P.O. Box 1948
San Diego - 12
California
U.S.A.

